

[Undervisningsministeren.]

og ihærdige Pædagoger underkastes en Propaganda, som sikkert i mange Tilfælde vil stride imod de Tankegange, der gør sig gældende i Hjemmene.

Jeg siger ikke dette rettet mod den ærede Taler; jeg siger det, fordi der her blev rørt ved et Problem, som vi alle maa erkende er af stor Interesse. Jeg vil derfor ikke med den mangeaarige Lærererfaring, jeg har, undlade at pege paa, at man meget let, hvis man i et demokratisk Land gaar for vidt i denne Henseende, vil havne i netop det, man ønsker at holde sig borte fra, og som man efter min Mening med Rette bebrejder Diktaturlandene.

Hvad angaar de enkelte Spørgsmaal, det ærede Medlem Fru Esther Malling Pedersen stillede, vil jeg sige, at det er mig selv, der har rejst Spørgsmaalet om Aldersgrænsen. Jeg har afstaaet fra at søge det løst gennem det foreliggende Lovforslag, men jeg vil ikke undlade at udtale, at det stadig er min Opfattelse, at hvis man virkelig kunde gymnasiedække Landet, og hvis man kunde skabe saadanne Vilkaar, ogsaa økonomisk, for Adgangen til Gymnasiet, at man kunde føle sig sikker paa, at enhver, der havde Evner, ogsaa kunde komme derind, vilde det være det rationelle for de statsanerkendte Kursus, at man simpelt hen satte en Aldersgrænse. Jeg har imidlertid ved netop at nævne disse Betingelser ogsaa gjort opmærksom paa, at der endnu er saadanne Mangler, at Tidspunktet ikke er inde til at indføre en Aldersgrænse.

Jeg var meget glad ved det, det ærede Medlem sagde om Tanken om enten et Aftengymnasium eller et Vinterkursus, fordi jeg tror, det vil være frugtbart senere at vende tilbage hertil, idet det sikkert ogsaa vil kunne afhjælpe et Savn.

Jeg har selv været medvirkende til, at Formuleringen vedrørende Færøerne blev, som den blev. Det ligger jo saadan i Øjeblikket, at hvad der i danske Love bestemmes om Færøerne naturligvis maa siges med stor Forsigtighed, fordi Forholdet mellem de to Omraader endnu ikke har naaet en saadan Afklaring og Fasthed, at man helt kan sige, hvordan Fremtiden vil forme sig. Derfor er det jeg har valgt den Formulering, at det ved kgl. Anordning kan bestemmes, at Reglerne skal bringes til Anvendelse; det vil sige, at saa snart det forfatningsmæssige Forhold ligger helt klart, kan man fra Undervisningsministeriets Side skride dertil.

Jeg vilde til sidst gerne over for det

ærede Medlem Frk. Anna Westergaard, der talte om Tildelingen af Fripladser, sige, at jeg vel ikke i Øjeblikket paa staaende Fod kan sige noget bestemt om det Spørgsmaal, hun rejste. Men jeg kan ud fra almindelig Lærererfaring sige, at det lyder ganske usandsynligt, at man skulde vælge den Fremgangsmaade, hvis Eleven i øvrigt skikkede sig vel og viste de Evner, der dog maa være Betingelsen for at oppebære Friplads, at fratage vedkommende Fripladsen. Det forekommer mig saa usandsynligt, at jeg uden at have undersøgt Spørgsmaalet nærmere tør give dette Svar, men det er naturligvis noget, som de enkelte Kursus hidtil selv har fastlagt visse Regler for. Der bliver imidlertid aflagt Beretning til Ministeriet, og af disse Beretninger vil man kunne se, hvorledes der er gaet frem i de enkelte Tilfælde.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Bøgerne, skal jeg tage det op og undersøge det.

Vedrørende det sidste interessante Spørgsmaal, som det ærede Medlem Frk. Anna Westergaard rejste, om Problemet Eksamenskravene, som er noget anderledes ved Kurserne end ved Gymnasierne, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at jeg har netop nedsat et Udvalg til Behandling af Spørgsmaalet om Pensa til Studentereksamen i det hele, herunder ogsaa ved Kursus. At jeg nedsatte Udvalget, skyldtes i første Række, at de gældende Pensa for Studentereksamen efter 1940, under Besættelsestiden, var blevet reduceret, men reduceret fra Aar til Aar, og med Henvi- ning til de unormale Forhold, vi den Gang levede under. Skulde det gaa normalt, vilde man nu sige: vi har ikke længere disse Forhold, og saa maa disse Reduktioner falde bort. Det ønsker jeg imidlertid ikke. Jeg synes, at naar der nu skulde ske en Ændring, maatte vi tage hele Spørgsmaalet op, baade vedrørende Eksamen i og for sig, og hvorvidt de Pensa, der forlanges, ikke er for store, samt tillige Spørgsmaalet med Hensyn til Kursus. Jeg synes, jeg skylder at sige, at helt at sidestille Kursus med Gymnasie- skolerne med Hensyn til Pensa er jeg ikke helt overbevist om vil være rigtigt. Man kan ikke se bort fra, at Undervisningsformen over for mere modne Mennesker er en anden, den har mere Forelæsnings Karakter end egentlig Overhøringens. Pensum gennem- gaas ikke paa samme Maade som i Skole- timerne; Sikkerheden for, at man er kommet Stoffet igennem, kan derfor ikke siges at være helt tilsvarende til, hvad den er ved Gymnasierne, hvor Undervisningen strækker sig over 3 Aar, medens den paa Kursus kun